

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 194. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605093488/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Kroner dannede, saaes Aftensolen glimre i alle Kronprinsessegadens Ruder. Den var saa brat og stejl denne Murklint ned mod Havens Træer, og den var jo levende – Øjne saae ud over Haven fra Klintens Kamre. Hele Aaret havde al Ting spejlet sig her i to mørke, straalende Øjne.

Men hvis nogen havde sagt til Karl, naar han stod paa Kongens Nytorv: Gaa ned ad den Gade histovre, Gothersgade, saa har Du kun to Minuters Gang til Kongens Have, da vilde han sikkert være bleven blussende rød, thi det vilde have kommet ham altfor overraskende, at han befandt sig saa nær ved denne Egn, der for hans Følelse slet inret havde at skaffe med Ruten: Kjøbmagergade – Østergade – Kongens Nytorv.

— —

Da Karl som nybagt Kandidat i Filosofien vendte tilbage til Kjøbenhavn efter Sommerferien i Jylland, tog han atter Ophold i sit Pensionat i Nørresogade og gav sig straks i Færd med at lægge Plan for sit fremtidige Studium. Han talte med Professorerne, og det blev ham tilraadet at tage som Manuduktor den unge Drphil. Fensmark, der ikke blot var dansk Historiker, men tillige en udmærket Filolog. En Student, han havde lært at kjende i Rus-Aaret, tilraadede ham det samme. – Da han sammen med denne noget ældre Studerende – Peter Hellum – begav sig hen forat træffe Aftale med Doktoren, var de begge meget ivrigt optagne af Samtale om et sprogligt Emne, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt selve *Klangen* i en Dialekt kunde siges at rumme en Mening eller være Udtryk for noget sjæleligt overhovedet. Karl paastod, at Sproget i Vendsyssel havde en *forundret*, i Hannerederne en *nysgjerrig* Klang; i Himmerland lød Stemmerne lidt brustent som hos et Menneske, der har ligget og grædt om Natten; paa Randersegnen var Klangen fornuftigt afdæmpende eller berigtigende; den lød som et: «naa, naa» til en Overdrivelse. – Hellum lo med en morsom langthivende Latter, til hvilken ogsaa hørte nogen sugende Spyt-Hvislen i Mundvigerne – og troede ikke, man kunde tale om en saa bestemt Betydning i Sprogklangen, – forøvrigt vilde han ønske, at Dr. Fensmark havde haft lidt mere af den Slags Sprog-sans, Sans for den folkelige Stemning i Sproget; han var nok dygtig, men han behandlede Sproget saa underlig upersonligt, som om det